

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci
OIB 77561654785

Poslovni broj: P-61/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima po sucu Ivanu Katičiću kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Josipa Mikulića iz Komletinaca, Braće Radića 210, OIB: 01869500063, zastupan po punomoćniku Marku Cvrkoviću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Cvrković i partneri d.o.o., Vukovar, protiv tuženika Addiko bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupana po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, nakon održane i zaključene glavne rasprave 2. travnja 2026. u prisutnosti tužitelja i zamjenika punomoćnika tužitelja Ivana Peičevića, odvjetničkog vježbenika u uredu punomoćnika tužitelja, 27. travnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba točke odnosno članka 7. Ugovora o kreditu broj: 5140030250-69600014242/2006 sklopljenog 4. svibnja 2006. zaključenog između tužitelja Josipa Mikulića, OIB: 01869500063 i pravnog prednika tuženika Slavonska Banka d.d. Osijek, Podružnica Županja MB: 3013626 kojom je određeno kako naknada za obradu kredita iznosi 1,20 % od iznosa kredita, te je jednokratna i naplaćuje se unaprijed.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska Avenija 6, da isplati tužitelju Josipu Mikuliću, OIB: 01869500063 iz Komletinaca, Braće Radića 210 iznos od 319,60 eura (slovima: tristodevetnaest eura i šezdeset centi), zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi od 15% za period od dospijeca dana 11. svibnja 2006. do 31. srpnja 2008., zatim u periodu od 1. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, a u periodu od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate određuje se, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope

(kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavenska Avenija 6, da isplati troškove ovoga parničnog postupka tužitelju Josipu Mikuliću, OIB: 01869500063 iz Komletinaca, Braće Radića 210, u iznosu od 339,04 eura (slovima: tristotridesetdevet eura i četiri centa) uvećane za zakonske zatezne kamate koje teku od dana presuđenja tj. od 27. travnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana

IV. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova preko dosuđenog iznosa od 339,04 eura (slovima: tristotridesetdevet eura i četiri centa).

V. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troškova u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 11. veljače 2025. podnio tužbu u kojoj navodi da je s pravnim prednikom tuženika, Slavenska Banka d.d. Osijek, Podružnica Županja dana 4. svibnja 2006., zaključio Ugovor o kreditu, broj: 5140030250-69600014242/2006 na iznos od 43.000,00 CHF, te da je odredbom članka 7. navedenog ugovora, određeno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,20 %, jednokratno, unaprijed.

1.1. Navedenu odredbu kredita, odnosno dio odredbe u kojoj se određuje naknadu za obradu kredita od 1,20% iznosa kredita, tužitelj smatra nepoštenom i ništetnom iz razloga što je naknada određena tipski bez mogućnosti pregovaranja sa tužiteljem kao korisnikom kredita. Sporna odredba je sastavni dio formularnog ugovora o kreditu o čijem sadržaju korisnik kredita nije mogao pregovarati niti je upoznat sa sadržajem Tarife banke na koji ta sporna ugovorna odredba upućuje čime je narušena pravična ravnoteža u međusobnim pravima i obvezama, te predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu.

1.2 Tužitelj navodi da je troškove obrade kredita tuženik naplatio tužitelju prilikom isplate kredita dana 10. svibnja 2006. i to u iznosu 319,60 eura (2.408,06 HRK), te tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi ništetnom navedenu odredbu ugovora o kreditu, te naložiti tuženiku da isplati iznos koji je naplatio temeljem navedene odredbe ugovora o kreditu.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu.

2.1. Tuženik navodi da ne spori da je prednik tuženika dana 4. svibnja 2006. s tužiteljem sklopio ugovor o kreditu broj 5140030250-69600014242/2006, te da je tužitelju naplaćena jednokratna naknada u iznosu navedenom u tužbi.

2.2. Tuženik ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u iznosu od 1,20 % iznosa kredita, stoga sporna odredba članka 7. ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača. Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Navodi da način na koji je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 1,20 % (ugovorna transparentnost). Također navodi da tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Navodi da se tuženik financira upravo kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva.

2.3. Tuženik također navodi da je nesporno da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru. Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Navodi da je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba. Tužitelj je samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužitelja bio najpovoljniji. Tuženik ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, kao i upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. To je uostalom i potpuno životno logično jer nije riječ o nekakvoj obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora, nego je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze.

2.4. Tuženik dalje navodi da Zakon o zaštiti potrošača propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti, dakle, veći stupanj neravnoteže. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od 43.000,00 CHF (u kunsjoj protuvrijednosti) a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 1,20 %, te je iz navedenog razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu.

2.5. Tuženik ističe i prigovor zastare.

3. Očitujući se na navode iz odgovora na tužbu tužitelj navodi da je nesporno kako je tužitelj svojim potpisom na ugovoru pristao na sklapanje istoga, kao i da je sporni ugovor solemniziran kod javnog bilježnika. Sporno je koliko je tužitelj bio zapravo upoznat s pojedinim odredbama ugovora, poglavito dijela koji se odnosi na obradu kredita. Ugovorom o kreditu tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu zahtjeva u visini postotka iznosa kredita, bez da mu prethodno ili naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje, zašto je određena naknada baš u ovoj visini, a što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom te posljedično tome nepoštenom i ništetnom.

4. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao ugovor o kreditu (stranica 6.-14. spisa), zahtjev za isplatu (stranica 15.-16. spisa), dopis tuženika (stranica 17. spisa), te je saslušao tužitelja.

5. Na temelju ocjene provedenih dokaza sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje u tekstu: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Tijekom postupka nije sporna aktivna i pasivna legitimacija, nije sporno da su tužitelj i prednik tuženika sklopili 4. svibnja 2006. ugovor o kreditu broj: 5140030250-69600014242/2006, temeljem kojega je tužitelj koristio kredit u iznosu od 43.000,00 CHF u kunscoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za na dan korištenja kredita. Nije sporno da je točkom 7. ugovora ugovorena naknada, a prema odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja je tada iznosila 1,20 % od iznosa kredita.

7. Sporno je je li ništetna odredba ugovora o kreditu kojom je ugovoreno plaćanje naknade za obradu kreditu, te je li nastupila zastara potraživanja.

8. Saslušan u svojstvu parnične stranke tužitelj je naveo da mu je kredit bio potreban radi renoviranja kuće koja je u njegovom vlasništvu i u kojoj je stanovao te je otišao u Slavonsku banku, Podružnica Županja radi dizanja kredita. U ovu banku je otišao jer je imao otvoren tekući račun u toj banci na koji je primao plaću. Naveo je da je u banci rekao iznos koji mu treba te je tražio kredit u kunama, međutim u banci su mu rekli da je kredit sa valutnom klauzulom u CHF povoljniji te je banka forsirala ove kredite, radi čega je on i pristao. Naveo je da je ugovor sastavila banka te je on pročitao ugovor i primijetio je odredbu ugovora o plaćanju naknade od 1,20%, te se interesirao o čemu se radi i da li se može ova odredba izostaviti na što su mu u banci rekli da je ta odredba sastavni dio ugovora i da mora biti u ugovoru, te da se bez te odredbe ne može sklopiti ugovor o kreditu, a također mu je rečeno da se ta naknada odnosi na obradu kredita. Budući mu je trebao novac za renoviranje kuće on je pristao na ovakav ugovor jer u suprotnom ne bi uopće mogao sklopiti ugovor o kreditu. Naveo je da mu u banci nisu rekli koliki je iznos naknade, a niti je on mogao izračunati koliko bi to bilo budući je kredit ugovoren na iznos u CHF, a isplaćene su mu kune. Naveo je da je novac od ugovora o kreditu potrošen na renoviranje kuće koja je u njegovom vlasništvu i u kojoj i dalje stanuje. Naveo je da je isključivo on plaćao rate kredita te da je kredit otplaćen u cijelosti. Naveo je da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu radio u Hrvatskoj vojsci te da nije bio vlasnik obrta niti trgovačkog društva.

9. Saslušanjem tužitelja je utvrđeno da nije bila informiran o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita, te o iznosu naknade. Utvrđeno je da je čitanjem ugovora utvrdio da je u ugovor unesena odredba o plaćanju naknade i da se ova odredba

nije mogla mijenjati jer je sastavni dio ugovora o kreditu i bez te odredbe ne bi mogao sklopiti ugovor o kreditu. Dakle, utvrđeno je da je ugovor o kreditu bio unaprijed sastavljen i da je u njemu bila unesena odredba o plaćanju naknade o kojoj tužitelj nije mogao pregovarati.

10. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 96/03., dalje u tekstu: ZZP) između ostalog je propisano da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

11. Nadalje, odredbom članka 81. stavka 1. ZZP propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Stavkom 2. istog članka propisano je da se smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje stavkom 4. istog članka propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

12. Nadalje, odredbom članka 87. stavka 1. ZZP propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

13. Slijedom navedenog, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz predmetnih odredbi Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,20% iznosa kredita. Da je tome tako proizlazi i iz navoda tužitelja koji je izjavio da je odredbu o plaćanju naknade u ugovor unijela banka, te mu je rečeno da se ta odredba ne može mijenjati.

14. Sukladno odredbi članka 295. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23. i 155/23., dalje u tekstu: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva.

15. Slijedom toga, o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može se pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi Ugovora.

16. Nadalje, sud prihvaća da je prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita tuženik imao određene troškove, koji se "pokrivaju" tom naknadom. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Naprotiv da su zaista ugovorenim naknadama za obradu zahtjeva i odobravanje kredita "pokriveni", odnosno plaćeni stvarni troškovi, tada bi ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita.

17. Budući iz provedenih dokaza proizlazi da je predmetni ugovor o kreditu pripremila banka, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužitelj mogao pojedinačno pregovarati. Obzirom je tužitelj na temelju članka 7. Ugovora o kreditu platio tuženiku naknadu za obradu kredita u iznosu kako je to ranije navedeno, to je očito da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da su navedene odredbe Ugovora nepoštene, temeljem odredbe članka 81. stavak 1. ZZP, te ništetne u smislu članka 87. stavak 1. ZZP.

18. Tijekom postupka je utvrđeno da tužitelj ima status potrošača. Naime, prema odredbi članka 3. ZZP, i prema svim kasnijim izmjenama istoga zakona, određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.

18.1. Uvidom u zaključen ugovor o kreditu i saslušanjem tužitelja utvrđeno je da je ugovor tužitelj zaključio kao fizička osoba i da mu je isti kredit odobren za adaptaciju obiteljske kuće.

18.2. Obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene, a tuženik tijekom postupka nije niti pokušavao dokazivati drugačije.

19. Slijedom navedenoga sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je ništetna odredba članka 7. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada od 1,20% na iznos kredita.

20. Kako je navedena odredba Ugovora o kreditu ništetna, to se ta odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi, te je sukladno članku 323. ZOO tuženik dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom, odnosno iznos od 319,60 eura, koji iznos nije sporan među strankama.

21. Prigovor zastare je neosnovan, jer je člankom 328. ZOO propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela ugovora o kreditu.

21.1. Vezano za zahtjev za isplatu, treba navesti da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

22. Tužitelju na dosuđeni iznos pripadaju zatezne kamate temeljem članka 1115. ZOO od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obvezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Iz dopisa tuženika (stranica 17.) vidljivo da je naknada za obradu kredita naplaćena 10. svibnja 2006., te tužitelj ima pravo na zatezne kamate od sljedećeg dana od dana plaćanja. Visina stope zakonske zatezne kamate dosuđena je sukladno članku 29. stavak 2. ZOO.

23. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavka 1., članka 155. i članka 164. ZPP-a, te kako je tužitelj u cijelosti uspio u sporu, to mu je tuženik dužan naknaditi trošak postupka.

24. Vrijednost predmeta spora je 319,60 eura, te je sud tužitelju priznao trošak za sastav zahtjeva za isplatom u vrijednosti od 25 bodova, sukladno Tbr. 37. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj: 138/23, dalje u tekstu: Tarifa), za sastav tužbe u vrijednosti od 25 bodova sukladno Tbr. 7. točki 1. Tarife, za sastav podneska od 24. ožujka 2025. u vrijednosti 25 bodova sukladno Tbr. 8. točki 1. Tarife, za zastupanje na ročištima od 12. veljače 2026. i 2. travnja 2026. u vrijednosti 25 bodova za svako ročište sukladno Tbr. 9. točki 1. Tarife, odnosno ukupno 125 bodova. Kada se vrijednost boda pomnoži sa 2,00 eura sukladno Tbr. 54. Tarife dobije se iznos od 250,00 eura. Tužitelju pripada PDV na navedeni trošak u iznosu od 62,50 eura sukladno Tbr. 46 Tarife, trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 eura i presudu u iznosu od 13,27 eura, odnosno ukupno 339,04 eura.

25. Na dosuđeni trošak tužitelju pripadaju zatezne kamate od presuđenja, sukladno članku 151. stavku 3. ZPP i članku 29. stavak 1. i 2. ZOO.

26. Zahtjev tuženika za naknadom parničnih troškova je odbijen temeljem članka 154. stavak 1. ZPP.

27. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Vinkovcima 27. travnja 2026.

Sudac:
Ivan Katičić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana prijema ovjerenog prijepisa iste. Žalba se podnosi ovom sudu pisano, a o istoj odlučuje županijski sud.

DOSTAVITI:

1. Odvjetničko društvo Cvrković i partneri d.o.o, Dr. F. Tuđmana 21, 32000 Vukovar – pun. tužitelja
2. Odvjetnik Hrvoje Matić, Maksimirska 81, 10000 Zagreb – pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30887-32f89**

Kontrolni broj: **055ab-16345-1f726**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.